

Əməkdar artist Ayşad Məmmədovla oynayacağı yeni obrazın məşqlərinə başlamazdan bir gün əvvəl görüşdük. Bizə dedi ki, sabahdan heç kimlə görüşməyəcəm, söhbət etməyəcəm, çünki çox məsuliyyətli bir obraza imza atmağa hazırlaşırım.

Bu, hansı əsər, hansı obrazdır ki, aktyor onun məşqlərinə başlayanda özünü ətrafdan təcrid etməyi lazım bilir? Bu barədə sonda söhbət açacağıq. Hələlik isə, onun yaradıcılıq qalereyasına "səyahətimizə" yolun əvvəlindən başlayırıq.

Teatr həyatı anladan oyundur

– Ayşad müəllim, Nəsir Sadıqzadə və Vaqif Abbasov kimi ustadlardan dərslər almış, Hüseynağa Atakişiyevin teatrında püxtələşmiş və bu gün ölkənin baş səhnəsi olan Akademik Milli Dram Teatrında işləyən aktyor üçün sənət meydanı hansı imkanları açır?

– Akademik Milli Dram Teatrı mənim üçün müqəddəs məkandır. Çünki uşaqlıqdan atam məni o teatrın bütün tamaşalarına aparıb. Altı yaşından teatrın tamaşaçısı olmuşam. Atam Kamal Məmmədov Tofiq Kazimovla bir yerdə oxuyublar, dost idilər. Tofiq müəllim onu bütün premyeralara dəvət edirdi və teatrda öz lojasında oturdurdu – sağdan birinci lojada.

Tofiq müəllim atamın sənət zövqünə inanırdı. Atam sənəti həm yaxşı bilirdi, həm də ona çox bağlı idi. Ailə quranda anam atamın qarşısında şərt qoyub ki, aktyorluğu atmasan, sənətlə evlənməyərəm. Atam da anamı çox sevdiyindən onunla evlənilib, sənətdən uzaqlaşmış, bir müddət kinoprokatda işləyib. Həsən Seyidbəyli filmlərinin premyeralarını atama görə Mərdəkan klubunda (atası sonralar Mərdəkan klubunun müdiri işləyib) təşkil edirdi.

İsrafil İsafilev mənə Milli Dram Teatrına dəvət edəndə sevindiyimdən qəhərləndim. Bu sənət məbədinin divarları arasında çox böyük sənətkarlar çalışıb. Onların enerjiləri həmin ocağa hopub. Gənc nəsəl bunun fərqi deyil, amma mənim üçün

çox önəmli məqamdır. Uşaqlıqdan qəlbimdə Akademik Milli Dram Teatrının möhürü var.

– Belə bir yolu davam etdirmək asan olmadığı kimi, həm də məsuliyyətlidir.

– Əlbəttə. Bir məqamı da deyim, Hüseynağa Atakişiyev rəhmətə getməsəydi, Dövlət Gənclər Teatrında qalsaydı, yəqin ki, mən bura gəlməzdim. Milli Dram Teatrı zirvə idisə, Gənclər Teatrı öz evim idi.

– Hüseynağa Atakişiyev Şəki Dram Teatrında işləyəndə siz universitetdən təyinatla həmin teatra getdiniz. Bu hekayəti öz dilinizdən eşidək.

– Üçüncü kursda oxuyanda Şəki Teatrında Hüseynağa müəllimin hazırladığı tamaşalara baxmışdım, çox xoşuma gəlmişdi. Hətta hey-rətlənmişdim və düşünmüşdüm ki, mən hökmən bu teatrda işləyəcəm. Hüseynağa müəllim Rəhman Əlizadənin "Kəndimizin nağılları" əsərini tamaşaya qoymuşdu. Ona dedim ki, mən də sizinlə premyeraya getmək istəyirəm. Dəvət elədi, birlikdə getdik. Tamaşadan sonra Hüseynağa Atakişiyevlə görüşəndə dedim ki, mən bu

teatrda işləmək arzusundayam. Dedi ki, buyur, gözüm üstə yerin var. Odur ki, təyinat verildəndə israrla Şəki Teatrına getmək istədiyimi bildirdim. Ələkbər Hüseynovla birlikdə bizi göndərdilər Şəki Dövlət Dram Teatrına.

– Şəki Dram Teatrı o vaxt xarici festivallarda iştirak edir, uğur qazanırdı. İrəvandanı teatr festivalına da getmişdi...

– Bəli, 1984-cü ildə İrəvanın Sədukiyan Teatrında Beynəlxalq Şekspir Festivalı keçirilirdi. Dünyanın çox yerindən böyük teatrlar gəlmişdi, Mixail Ulyanov kimi dahi sənətkarı Şekspir qəhrəmanlarının obrazında izləyirdik. Biz festivala "Romeo və Cülyetta" tamaşası ilə qatılmışdıq. Romeo mən, Cülyetanı Zemfira Abdullayeva oynayırdı. Tamaşa çox uğurla qarşılandı, xarici ölkələrin aktyorları tamaşamızı çox bəyəndilər. Amma ermənilər bun-

dan qıçıqlandılar və başladılar bizə satmağa. Hüseynağa müəllim tapşırırdı ki, nə ələyirlərsə, ələsinlər, reaksiya verməyin... Orada maraqlı hadisə də olmuşdu. Son səhnədə Romeo zəhər içir axı, gördüm ki, şüşədəki həqiqətən zəhər dadır. Səhnəni oynadım, zəhəri "içib" yıxıldım yerə. Dilimin altında saxladığım "zəhəri" ağızımın küncündən yavaşca axıtırdım. Sonra öytrəndim ki, şüşəni "səhv" salıb, mənə kamfora yağ veriblər.

–Şəki Teatrından sonra Hüseynağa müəllimin özülünü qoyduğu Dövlət Gənclər Teatrında işlədiniz. Yeni ustad harda, siz də orda?

– Hüseynağa müəllim Gənclər Teatrını artıq yaratmışdı, Həsən Əbluç orada "Aydın" tamaşasını hazırlayırdı. Ustad zəng elədi ki, Ayşad, bura gəl!

– Çox obrazlarınız olub, amma razılışın ki, tamaşaçı yaddaşında "Bəxt üzüyü"ndəki Hüseyyn kimi qalmısınız. Hüseyynin uğuru nədə oldu?

– Vaqif Səmədoğlu ilə dost idik, əsərlərinin ilk oxucularından olmuşam. Özü bağışlayırdı. Onun əsərlərinin ruhunu duyurdum. "Yayda qar-topu oyunu"nda rol almışdım. Sonra

Hüseynağa müəllimin Şəki Teatrında hazırladığı "Bəxt üzüyü"ndə Rasimi mən, rəhmətlik Fərman isə Hüseyyni oynadı. Möhtəşəm oynayırdı. Ramiz Əzizbəyli "Bəxt üzüyü" filmində Hüseyyn rolunu mənə həvalə edəndə dedim onu Fərman oynamaladı. Ramiz müəllim dedi ki, mən Hüseyyn kimi səni görərdim. Tamaşadan Hüseyyn obrazını əzbər bildirdim, onun ağırlarını yaşamışdım. Kinoya çəkiləndə Hüseyyn artıq mənimçün doğma idi. Elə uğuru da bundadır. Hüseyyn xarakteri içimdə zamanla bişmişdi, hazır idi.

– "Bəxt üzüyü"ndən sonra kinoya ax çəkildiniz...

– Çəkildim, amma daha Hüseyyn olmadı. "Əli və Nino" filmində Əlinin atasını oynadım. Fərqli rol idi.

– Bəs uğurlu hesab etdiyiniz başqa rolunuz hansıdır?

– Anarın "Yaxşı padşahın nağılı"nda Padşah, "Almaz"da Ocaqqulu, "Ölütlər"də İsgəndər. Elə rollar az olur. Akademik Dram Teatrda oynadığım ilk rol "Lənkəran xanının vəziri" tamaşasında şairlərdən biri oldu. O da maraqlı idi, rəhmətlik Vaqif İbrahimoğlu fərqli quruluş vermişdi.

İndi Hüseyyn Cavidin "İblis"ini hazırlayırdıq. Cavid çox sevdiyim dramaturqdur, ən çox sevdiyim əsəri elə "İblis"dür. Böyük bir məsuliyyətin altına girmişəm, həm də qorxuram. İblis olmaq, İblisin varlığına qapılmaq dəhşətli gəlir mənə. Hələ məşqlər başlamazdan əvvəl mətni oxuyanda həyat yoldaşım deyirdi ki, deyəsən, yavaş-yavaş İblisə dönürsən. Qadınlar yaxşı başa düşürlər belə şeyləri.

– Bir halda ki, iblisləşmədən danışdığınız. Bayaq sənət söhbətləri deyəndə elə bunu nəzərdə tutmuşduq. Aktyor var, deyir mən obrazı oynayıram, digəri deyir ki, yaradır. Obraz "daxil oluram" deyən də var. Sizdə necədir?

– Oynayıram. Teatr həyatı anladan oyundur. Yaratmaq Allaha, Tanrıya xasdır. Şekspir də oyun deyirdi. Sadəcə, oyunu düzgün qurmaq lazımdır.

– Səhnə obrazlarınızın əksəriyyətində monoloq var. Bəs Ayşad Məmmədov öz monoloqunda nə deyər?

– Monoloq "İblis"də də var. Mənim monoloqum, yəqin, sakit və qısa olacaq, gözlərimi yumub deyəcəm: ölüm son monoloqdur.

**Söhbətləşdi:
Ramilə QURBANLI
XQ**